

El Lleó que volia cantar

En el cor de la sabana, vivia un lleó anomenat Guim. Era gran i fort, amb una majestuosa cabellera que brillava sota el sol. Tots els altres animals el respectaven perquè, com a rei de la selva, feia servir el seu poder per protegir-los i mantenir la pau. Però en Guim tenia un secret que mai no havia confessat a ningú: el seu somni no era rugir com tots els lleons... en Guim somiava en cantar.

Des de ben petit, li encantava sentir els ocells, que omplien l'aire amb les seves melodies suaus i alegres. Mentre els altres lleons practicaven els seus rugits poderosos, en Guim s'amagava entre els matolls i intentava imitar el cant dels ocells. Però, cada vegada que ho intentava, la seva veu sonava molt diferent; era greu i potent, no suau i melòdica com la dels seus amics amb plomes.

Una tarda, la lleoparda Kira, que era la seva millor amiga, el va trobar provant de cantar darrere d'un arbre. "Guim, què fas aquí tot sol?" va preguntar amb curiositat.

En Guim es va sentir una mica avergonyit, però finalment li va explicar el seu somni. "M'agradaria cantar, Kira, però la meva veu és massa forta... Els altres animals riuran de mi."

La Kira el va mirar amb simpatia i li va somriure. “Però, Guim, la teva veu és única. No has de sonar com els ocells per cantar; pots fer-ho a la teva manera.”

Aquella nit, amb els ànims de la Kira, en Guim va decidir que intentaria cantar davant de tots. Quan la lluna il·luminava la sabana, es va posar al mig del prat i va començar a cantar amb tota la seva veu. La seva cançó no era suau, però era profunda i poderosa, plena d’emoció. Els altres animals van deixar de fer el que estaven fent per escoltar-lo, i aviat van quedar encantats amb el seu cant tan especial. Els elefants van balancejar les seves trompes, les zebres van moure les seves cues al ritme, i fins i tot els ocells es van unir amb les seves pròpies melodies.

En aquell moment, en Guim va entendre que no necessitava una veu diferent per cantar. La seva veu era la seva pròpia, i era perfecta així. I des d’aquella nit, en Guim va cantar amb orgull, recordant a tothom que, per aconseguir els nostres somnis, només cal ser nosaltres mateixos i creure en el nostre propi valor.